„Danskeren",

et ugentligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Onsdag.

Pris pr. Aargang i de Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Almanak.

Aar efter Kristi Fødsel 1900.
Aar efter Verdens Skabelse 5900.
Aar efter Reformationen 383.

April — 30 Dage.

29 S.	2. S. e. Paaske.	G. T.: 1 Pet. 2,21-25, Joh. 10,11-16. N. T.: Heb. 13,20-21, Joh. 10,22-30.
30 M.		

Maj — 31 Dage.

Første Kvarter d. 6. Kl. 8.55 Form.
Fuldmaane d. 14. Kl. 10.52 —
Sidste Kvarter d. 21. Kl. 3.47 Eftm.
Nymaane d. 28. Kl. 10.6 Form.

1 Ti.		„Herren er min Hyrde; mig skal intet fattes."
2 O.		
3 To.		
4 F.		
5 L.		
6 S.	3. S. e. Paaske:	G. T.: 1 Pet. 2,11-20, Joh. 16,16-22. N. T.: Heb. 4,14-16, Joh. 14,1-11.
7 M.		
8 Ti.		„Gud! skab mig et rent Hjerte og forny en stadig Aand inden i mig."
9 O.		
10 To		
11 F.	Alm. Bøded.:	G. T.: Ex. 35,6,7, Matth. 3,8-10. N. T.: Heb. 10,19-25, Matth. 7-14.
12 L.		
13 S.	4. S. e. Paaske:	G. T.: Jak. 1, 17-21, Joh. 16, 5-15. N. T.: 2 Kor. 5,14-21, Joh. 8,21-30.
14 M.		
15 Ti.		
16 O.		„Til dig, Herre, opløfter jeg min Sjæl; jeg forlader mig paa dig, min Gud".
17 To		
18 F.		
19 L.		

Jeg er den gode Hyrde; og jeg kender mine (ligesom Faderen kender mig, kender jeg og Faderen); og jeg sætter mit Liv til for Faarene.

Og jeg har andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig at føre did, og de skulde høre min Røst; og der skal blive een Hjord, een Hyrde.

Johs. 10, 14—16.

En Protest.

Et Blad af Partistridighedernes Historie.

Der har vel til næsten enhver Tid i dansk-lutherst Kirkelivs Historie i Amerika, været dem, der drømte skønne Drømme om kun een dansk ev.-luthersk Kirke, — en Kirke, der var rummelig nok til indenfor sin konfessionelle Ramme at kunne taale de samme Retninger eller Afskygninger, som findes indenfor den danske Folkekirke.

Muligvis drømmer en og anden endnu noget i den Retning.

Men — vi har nu to danske lutherske Samfund, og man gør paa begge Sider bedst i at regne — ikke med Drømme — men med Virkeligheden. Saa meget mere er der Grund til Eftrueligheid, som det efter Haanden viser sig, at den ene Kirke (den danske Kirke) er og bliver en væsentlig grundtvigianst, en Retningskirke, medens den anden (den forenede danske Kirke) med væsenlig Udelukkelse af det grundtvigianske iøvrigt viser sig stærk nok til at kunne rumme mere eller mindre personligprægede Nuancer indenfor det lutherske.

Og dette er just den sande Forening, thi hvor der iblandt et Antal Personer ikke findes personlige Nuancer uden konfessionel Afvigelse, der raader der en Usandhed, og Livets sunde Udvikling bliver hæmmet eller endog umuliggjort.

Man har Eksempler nok herpaa i den almindelige som i Amerikas Kirkehistorie.

Og Sagen er ganske ligefrem, at Gud skaber hvert enkelt Menneske som personligt Individ, saa end ikke to er aldeles ens, mens paa den anden Side alle Mennesker er Syndere og trænger til Guds Naade i Kristus.

Vi skal nu ikke udover de givne Antydninger komme ind paa Grundene til, at der findes to danske lutherske Kirker i Amerika; ej heller flyve ud i Foreningsdrømmerier. Det er tilstrækkeligt at standse ved den Kendsgærning, at der findes to, og at disse synes saa forskellige i deres hele Syn paa Kristenlivs Skabelse, Opretholdelse og Kaar, at der ikke en Gang næres nogen Lyst til Forening.

Vi gaar altsaa til selve den bedrøvelige Virkelighed.

I Begyndelsen af November 1899 blev cand. teol. A. P. Hansen ordineret af „Den forenede danske Kirke" og sendt som Præst til Boston, Mass.

I samme By fandtes der i Forvejen en Præst fra „Den danske Kirke" og, skønt de to Kirkesamfund slet intet har med hinanden at gøre, — det skulde da være paa Ikke-Anerkendelsens Omraade — er der dog bleven protesteret mod denne Ordination.

Denne „Protest" har — vi ved ikke af hvilke Grunde — først nu ved Midten af April 1900 set Offentlighedens Lys.

I sin Tid — unægtelig lidt mere passende — blev den tilsendt „Den forenede d. Kirke", men ankom, saa vidt vi ved, først efter Ordinationens Fuldbyrdelse.

Forøvrigt vilde der, selv om Protesten var ankommen betids, næppe være bleven taget det Hensyn til den, som man maa antage, at den tilsigtede.

Det er nemlig i sig selv meningsløst, om et Kirkesamfund vilde tage Hensyn til mulige Protester fra et andet Samfund, som det intet har at skaffe med.

Man kan beklage, at Forholdet mellem de to danske Kirker er saa; men man bør ikke beklage Forholdets Konsekvenser: nemlig, at saa maa hver af dem gaa sine egne Veje, uden at bryde sig om det andet.

Har „Den forenede Kirke" ikke nogensomhelst Indflydelse paa „Den danske Kirke," maa den gøre sit Kirkearbejde blandt det danske Folk herovre uden Hensyn til højre eller venstre, kun ansvarlig for Kirkens Herre.

Hvor der ikke er nogen Hjerteforstaaelse, der maa Logiken gælde.

Og nu er det „Den forenede danske Kirkes" Maal om muligt at naa til alle Danske herovre — I samme Grad som den vilde sætte Maalet lavere: at naa nogle eller mange eller de fleste, i samme Grad vilde den fordømme sig selv i Vantro overfor sin Herres Bud og Magt. Der er her ikke Tale om amerikansk Konkurrence, men om Troskab imod Kirkens Ide — thi de to Samfund har intet at skaffe med hinanden.

Som sagt, vi kender ikke Grunden til, at „Protesten" først nu er gaaet i Trykken, — skønt en Grund maa der være.

Men vi anser i hvert Fald denne Protest for et Vidnesbyrd om, at vedkommende Mennester ikke har klaret sig deres Kirkes Opgave. Enten maa de to Kirkesamfund affinde sig med hinanden, maaske i den negative Form, at den ene ikke gaar ind paa den andens Omraade, og i saa Fald maatte „Missionsmarken" først deles, — eller de maa gaa hver sine Veje, hver med den hele Missionsmark for Øje.

Denne sidste Konsekvens, som Nutidens Forhold peger paa, har „Den forenede d. Kirke" draget — og deri har den gjort Ret. Den vil ind alle Vegne, hvor den kan komme frem. Den kan ikke standse paa nogen Halvvej og sige: det kan „Den danske Kirke" gøre — thi her tales ikke om to Halvkirker.

Det mærkeligste ved „Protesten" er dens Underskrift. Det er ikke „Den danske Kirke" der protesterer, og den kan derfor kun opfattes som nogle Menneskers Privatanskuelse, en yderligere Grund til, at „Den forenede d. Kirke" aldeles ikke kan regne med den mere end med saa mange andre mere eller mindre ligegyldige Privatforeteelser.

Vel er den underskreven af 7 lutherske Præster (nemlig C. R. Pedersen, Boston, Eswin Keever, engelsk luthersk G. C., Bruchner, Hartford, Bergesen, norsk, R. Andersen, Brooklyn, C. F. Johansen, svensk, R. Nielsen, Portland, Me.) men hvem garanterer for, at disse har en sand lutherst Forstaaelse af de paagældende Forhold, og hvem har sat dem til Dommere over „Den forenede danske Kirke"s Arbejde.

De er endog saa haarde Dommere, at de bl. a. udtaler: „Vi vil nødig tro — om der end i den forenede Kirkes korte Levnedsløb er meget, som berettiger os dertil — at et Samfund, der kalder sig evangelisk-lutherst, er saa besjælet af den reformerte sekteriske Partiaand, at den (skal være: det) over alt hvor der i en Menighed findes nogle misfornøjede, benytter sig af dem som en kærkommen Anledning til at kunne rejse et Modalter o. s. v."

Navnlig dette: „overalt" med sin kvindelige Superlativisme og dette „kærkommen" med sin meget stærke Fordring paa at kende „Den forenede d. Kirke"s Hjerte, virker noget forbløffende.

Men — siden de nu har sat sig til Dommere over, hvad „Den forenede d. Kirke" som evangelisk-lutherst Samfund maa gøre, kunde man nok spørge, om det egentlig er mere evangelist lutherst, at nogle Par Præster, foranlediget af et enkelt Administrationstilfælde, sætter sig til Doms over et helt Kirkesamfund, og det endda i superlativiste Udtryk.

Thi selv den Omstændighed, at de 7 Protestanter repræsenterer 4 Nationer, er betydningsløs overfor et Kirkesamfunds Opfattelse af sin Gerning, tilmed da denne kun øves i een Nation.

Vi staar midt i Virkeligheden; med den for Øje maa vi arbejde. Saa kan man foreløbig kun benytte Hviletimer til Drøm om: een dansk evangelisk-luth. Kirke blandt det danske Folk i Amerika.

Fra Stillehavskysten.

Kolonisering.

Oregons klimatiske Forhold er meget forskellige, og for at faa den rette Forstaaelse deraf, er det nødvendigt at mærke sig, hvilken Del af Staten, der er Tale om. I Henseende til de klimatiske Forhold deles Staten i 5 Distrikter, nemlig:

1. Kystdistriktet, mellem Kystbjergene og Stillehavet, Klimaet vaadt. 2. Willamette Dalen, mellem Kyst- og Cascadebjergene, syd for Columbiafloden og nord for Calipooiabjergene, Klimaet fugtigt, Landet lavereliggende. 3. Syd Oregon, omfattende Douglas, Josephine og Jackson Counties, Klimaet middeltørt, Landet højereliggende. 4. Columbia Dalen, langs Columbiafloden øst for Cascadebjergene, Højden er middels, Klimaet tørt. 5. Plateau eller Højland-Distriktet, omtrent Halvdelen af Staten, øst for Cascadebjergene, Klimaet halvt til helt tørt, krævende Overrisling. Følgende Tabel fra det meteorologiske Institut for 1898 kan vise Forholdet:

Distrikt.	Temperatur. Middels højeste laveste.		Regnmængde. Gennemsnit højeste maaned.
1. Kyst	52.0	100 18	73.11
2. Willamette D.	51.2	105 13	41.75
3. Syd Oregon	52.2	106 13	19.02
4. Columbia D.	51.8	119 6	13.35
5. Plateau	46.2	119 21	10.32

Den højeste Temperatur i Willamette Dalen for '98 var kun et Sted paa en Dag, nemlig i Vernonia, Columbia Co., 105 Gr. den 5. Aug. Til Sammenligning kan anføres, at den højeste Temperatur i Omegnen af Eugene var 99 Gr. den 30. Juli, den laveste var 18 Gr. den 11. Dec. Regnmængden for '98 ved Eugene var 36 Tommer.

Det er tillige vigtigt at lægge Mærke til, at selv paa varme Dage er Nætterne altid kølige med en Temperatur fra 50 til 65 Grader som baade bevirker, at Solstik og lignende Følger af stærk Solhede er ukendt her, og tillige, at der om Natten efter en varm Dag falder en stærk Dug, som modvirker Jordens hurtige Afdampning.

Endvidere hører det til Ejendommelighederne ved Klimaet i Willamette Dalen, at Regnen falder jævn, gradvis, saa at Jorden optager en større Mængde af den faldende Regn, samt at den ikke i Almindelighed lægger Hindringer i Vejen for Arbejde og Færdsel. Stærke Regnskyl, som længere øst, er meget sjældne.

Arbejdsforhold.

Som nævnt i sidste Meddelelse, er Tømmer- og Savmølleindustrien i Færd med at udvikle sig stærkt i Omegnen af Eugene. Ligeledes er der betydelig Minedrift ikke langt derfra, forholdsvis. Bohemia-Guldminedistrikt ligger 60 Mile, og Blue River Minedistrikt ligger 40 Mile derfra. Sidstnævnte Minedistrikt har Eugene som nærmeste Handelsplads. Der er altsaa Anledning til at faa Arbejde i Forbindelse med Kolonien.

I Dag modtog jeg Brev fra R. A. Booth, Forretningsfører for The Booth Kelly Lumber Co., som har den største Tømmerindustri i Syd Oregon. Han forespørger, om der mellem vort Folk er et Antal Arbejdere, som vil overtage Arbejdet paa de Betingelser, som jeg nævnte sidst. Stedet, hvor Arbejdet skal gøres, er Wolf Creek, i Josephine Co. Det er dels Arbejde ved Savmøllerne og dels at hugge Brænde paa Akkord til Southern Pacific Banen. Han betaler $1.25 pr. Cord, 2 Fod langt. Daglønnen ved Savmøllerne er fra $1.75 til $2.50. Der kan faas Arbejde stadigt for 2 Aar, og hvis der er Familier imellem, kan de faa frit Hus og et Stykke Græsland tillige, saa vidt jeg mindes. Hvis der er en Flok, som vilde gaa sammen dertil, kunde der holdes Gudstjeneste der af og til, som Trangen maatte være. Wolf Creek ligger 145 Mil syd for Eugene. Mr. Booth vilde give mig fri Rejse for at gaa ned at se paa Forholdene, men jeg har ikke gjort det endnu, da jeg ikke ved, om der er nogen, der vil gøre Brug af Tilbudet. Jeg fører det altsaa frem her i Bladet, hverken for at tilskynde eller fraraade nogen i den Henseende, da jeg ikke kender de nærmere Omstændigheder. Men om nogen skulde tænke paa at ville gaa dertil, da skal jeg, om ønskes, gerne gaa der ned og se nærmere paa Forholdene. I Brevet, jeg modtog i Dag, siger Mr. Booth, at han behøver 15 a 20 Mand straks, 6 til at arbejde ved Savmøllen og 12 eller 15 til at arbejde i Skoven. Han spørger, om de kan faas blandt vort Folk. Jeg kan ikke give andet Svar, end lade Sagen blive lagt frem gennem „Danskeren".

Omkring den 5. Maj venter vi, at det første Selskab af Landkøbere gaar fra Portland til Eugene. De Venner, der maatte ønske at være med fra øst, skulde saa benytte sig af Landsøger-Billetterne, som kan faas i Mellemstaterne den 1. Maj og gælder 21 Dage.

P. L. C. Hansen.

Til Overvejelse.

Med Redaktionens Tilladelse vil jeg herved føre en Tanke frem, som nu og da er kommet op for mig, særlig naar jeg har være med til vort Samfunds Aarsmøder. Ligesom jeg indser Nødvendigheden af, at saa mange som mulig af Samfundets Menigheder bliver repræsenterede ved vore Aarsmøder, synes det mig ogsaa at være en Velsignelse fra Herren, at Menighederne faar Lov til at sende deres Delegater. Jeg har saa tænkt mig, at det mulig kunde hjælpe til, at flere kunde komme med, hvis Delegaterne delte Rejseudgifterne, saaledes at det kostede enhver lige meget enten det saa er lang eller kort Rejse for ham, ligesom Præsterne har gjort nu i flere Aar.

Der bør gøres noget i den Retning, for at de fjernt beliggende Menigheder kunde være med, saa Udgifterne kunde blive lige for alle. Saadan en Bestemmelse kunde jo tages ved Aarsmødet og der kunde jo saa vælges en eller flere til at foretage denne Ligning.

Herren vil saa nok velsigne Sagen for os, saa hans Navn maa æres og det maatte blive os til Gavn.

I broderlig Kærlighed
J. Jacobsen,
Minneapolis, Minn.

Livsassurance.

Livsassurance er nu for Tiden en saa almindelig Ting; og der er vist ikke saa svært mange af dem, der bære Omsorg for deres egne, som ikke har sikret dem paa en eller anden Maade, for en mindre eller større Sum.

At det samme Tidens Krav gør sig gældende iblandt vort Folk, i „Den forenede danske lutherske Kirke, er indlysende. Imidlertid var vi lidt uheldig stillede i den Retning; thi, lade sig assurere i de store, dyre Assurance Selskaber, havde ikke nær alle Raad til, og gaa ind i de hemmelige Foreninger med alle deres dumme og mange Gange gudsbespottelige Narrestreger, det kunde vi, som Kristne, heller ikke gøre. Det vakte derfor almindeligt Bifald, da vi erfarede, at det var besluttet at organisere en gensidig Hjælpeforening indenfor vort Samfund; nu fik vi noget for os selv; det var en Realisation af manges Ønske. Det blev dog en Skuffelse for mig, og vist mange andre, da vi fik at se, at det var nødvendigt at betale et saa ualmindelig højt, aarligt Medlemskontingent. Jeg havde ventet, at det i Henseende til Udgifterne for Medlemmerne vilde blive noget i Lighed med de hemmelige Foreninger. Som Skalaen nu er fastsat, er den omtrent det samme som i de store Statsgaranterede Stock-Kompanier, som foruden det, at de har en stor Kapital bag sig og er aldeles sikre, giver mange andre Fordele af den Art, som en gensidig Hjælpeforening ikke kan byde sine Medlemmer. Men er det nødvendigt at sætte Kontingenten saa højt? Det er, som enhver selv kan overbevise sig om, fire Gange saa højt som i de fleste amerikanske Foreninger.

Og om der nu, trods det høje Kontingent, alligevel bliver dannet en Forening, vil den saa kunne svare til Hensigten med dens Formaal? Vil det ikke blive de bedre stillede i vort Samfund, som vil faa Nytte af Foreningen, medens den fattige Arbejder, som ikke kan asse 20 a 30 Dollars af sine smaa Indtægter, vil komme til at ty til de hemmelige Foreninger eller ogsaa forblive uforsikret.

James P. Jensen
Albert Lea, Minn.

Digtekunsten og Idealerne.

(Fortsat.)

En Digtekunst uden Idealer hænger altsaa nøje sammen med Nægtelsen af den Sandhed, at Kunsten er til for Folkets Skyld. Flaubert har udtalt, at „Livet er en Illusion, som er til for at beskrives". Dette er et cynisk oprigtigt Udtryk for den Aand, der gaar gennem en stor Del af den moderne Litteratur: Digtekunsten er ikke til for at forklare Livet, for at styrke og forædle Folket, men omvendt Livet og Folket er til for at afgive Stof til Digternes Arbejder. Fra dette Synspunkt faar Idealerne ikke stort at betyde for Digteren. Har han saadanne, kan han bruge dem, og har han dem ikke, kan han ogsaa undvære dem; han kan da, istedenfor at skildre Livet i egentlig Forstand, hjælpe sig med at skildre Opløsningsprocesserne i Menneskelivet, og dette er akkurat lige saa meget værd, naar det kun er gjort godt, kunstnerisk gjort. Dersom nogen vil beklage sig over, at Folket ikke er tjent med en saadan Digtekunst, at det lider Skade derved, da vil disse Digtere, meget konsekvent fra deres Standpunkt, tænke og sige: „Hvad Pokker kommer Folket os ved! dersom Oplysningen og Forraadnelsen i Folkelivet giver os Stof til vor Kunst, til at skrive Bøger af kunstnerisk Værdi, der bliver læst og skaffer os Ære og Anseelse, — saa har det jo gjort sin Nytte; — hvorledes man ellers kommer ud af Elendigheden (hvis man overhovedet skal ud af den), det bliver ikke vor Sag; — der maa vi sige, som Prokurator Stensgaard sagde til Bogtrykker Aslaksen: „hvad kommer jeres værkbrudne Koner og vanskabte Unger os ved!" — Denne Livsopfattelse er paa en vis Maade aristokratisk; Digterne bliver i Lighed med de østerlandske Despoter en Slags Overmennester, der lever af Folkets Elendighed. Men man vil let se, at dette aristokratiske her som hist i sit Væsen er Raahed og Brutalitet.

Nu vil neppe nogen nægte, at det, som her er sagt, passer paa en stor Del af den moderne Skønlitteratur, — at mange af Nutidens Digtere er ganske blottede for Idealer og derfor er ude af Stand til at skildre Livet i egentlig Forstand, men maa nøjes med at skildre Opløsningsprocesser og netop derved bidrage til at fremskynde Opløsningen; og dette gælder ikke blot de enkelte, som særlig forlyste sig ved at skrive gemene og liderlige Bøger, men det gælder ogsaa mange andre, hvis Bøger er forholdsvis anstændige. Jeg skal nu søge at belyse dette ved at fremdrage enkelte Eksempler; men det kan i et enkelt Foredrag selvfølgelig kun blive ganske sporadisk.

Da den moderne Litteratur herhjemme i væsentlig Grad er paavirket af fransk Tænkemaade, vil jeg begynde med at nævne en bekent fransk Forfatter, nemlig Guy de Maupassant.

Han har blandt andet skrevet en Bog, som hedder „Une vie" — „Et Liv". Den handler om en ung Pige, eneste Barn af en Herremand i Normandiet, som fra Klosteret, hvor hun er bleven opdraget, kommer hjem til sine Forældres Gaard, fuld af ungdommelig Glæde og Forventning om, hvad Livet vil bringe hende. Hun træffer paa en ung Herremand fra Nabolaget, som hun naturligvis bliver forelsket i og snart efter gift med. Han viser sig imidlertid at være mildest talt et Asen, baade liderlig og modbydelig gerrig, og efter faa Aars Forløb bliver han dræbt paa en ejendommelig Maade sammen med en Elskerinde. Den unge Enke har en eneste Søn, som bliver frygtelig forkælet, bliver en stor Laban, og som, saa snart han bliver nogenlunde voksen, løber bort med en tvetydig Dame og efterhaanden faar alle Moderens Penge sat overstyr, saa at hun maa sælge Godset og flytte sammen med en gammel Tjenestepige paa en lille Bondegaard; og det hele ender da med, at de to Kvinder modtager Sønnens uægte Barn, som han vil unde dem den Ære og Glæde at opdrage. — Bogen vidner uden Tvivl om betydeligt Talent; baade Naturen og Mennesker er tegnet med Liv og Klarhed men den har som Digtning betragtet to væsentlige Mangler. For det første er der ikke Gnist af Hjerte i den. Forfatteren gør Indtryk af at staa uden for Menneskeslægten, at høre til en fremmed Race, der er ophøjet over Menneskers triste Skæbner, og som derfor betragter de menneskelige Lidelser med samme nysgerrige Ligegyldighed som den, hvormed Drengen kan betragte den Orm, han straks efter træder paa. For det andet er der ikke Gnist af Aand i Bogen. Jeg skal sige, hvad jeg mener hermed: Forf. har kaldt sin Roman „Et Liv", men han kunde nok saa korrekt have kaldt den „En Død". Den skildrer nemlig slet og ret et Stykke af den Forraadnelsesproces, som ifølge Forf. gaar for sig i det franske Folk. Der er ikke, hverken hos Heltinden eller hos de andre Personer Glimt af nogen Anelse om, at der muligvis ogsaa er opbyggende Kræfter i Tilværelsen; og Forf. har heller ingen Anelse om saadanne Kræfters Eksistens; og det er jo netop, hvad man kalder Forraadnelse, d. v. s. den Tilstand, hvor alle de opbyggende Kræfter er satte ud af Funktion, og Valpladsen er overladt alene til de nedbrydende, og opløsende. Men „Aandsliv", naar det da skal være mere end en tom Frase, betyder netop Kamp mellem de opbyggende og de nedbrydende Kræfter i Verden, og det, at en Forfatter har Aand, det viser sig i, at han kan fremstille noget af den Kamp, og fremstille den saaledes, at vi faar et klarere Syn for, hvor de opbyggende og de nedbrydende Kræfter findes, og hvorledes de skulle bruges. Eller med andre Ord, naar en Digter skildrer „Et Liv", et Menneskeliv, saa vil det, at han har Aand, aabenbare sig deri, at han gennem Skildringen af dette enkelte Menneskes Liv kan lære os noget væsentligt til Forstaaelse af Livet. Hvis han — som Maupassant — ikke har andet at sige os, end at Livet er en Opløsningsproces, altsaa lige med Døden, saa vilde det dog være barnagtigt at tillægge ham Aand. Thi hvor meget man end kan misbruge og forvanske Sprogets Ord, saa vil man dog vanskelig kunne komme bort fra, at Aand og Liv høre sammen, og at Aand og Død er Modsætninger. — Bøger som den hernævnte kan illustrere og forklare Flauberts ovennævnte Sætning, at „Livet er en Illusion, der er til for at beskrives". Naar man nemlig bersøer Livet enhver fornuftig Mening, saa er det ikke saa underligt, at man havner i det absurde og barbariske, at Livet i Grunden er til for Digternes Skyld.

„Une vie" er, ligesom flere andre af Maupassants Bøger, saavidt jeg ved udkommet i ca 30 Oplag. Dette, at den Slags Bøger danner Aandsføde for den oplyste Del af det franske Folk, uden at der rejser sig nogen høstlydt Opposition derimod, — det er paa en Gang et Vidnesbyrd om det franske Folks Generation og en medvirkende Aarsag til samme.

Jeg gaar dernæst over til vor hjemlige Litteratur og vil først minde om Amalie Skrams „Afkom". Ogsaa dette er, som mange vil vide, en talentfuld skrevet Bog. Pjaltetheden hos den sølle Myre og den forhærdede, selvretfærdige Egoisme hos hans Hustru Petra Myre, født Friman, er skildrede med ubestridelig Dygtighed. Men Hovedinteressen samler sig dog om de fire Børn, efter hvilke Bogen har faaet Navn, de to fra det fattige Hjem hos Myres, og de to fra det rige hos Konsul Smiths. Hos dem alle fire er der baade Dygtighed og ædle Instinkter, men ikke destomindre gaar det dem skævt. Sofie Myre bliver forført af en ung Løjtnant og gifter sig kort efter i Fortvivlelse med en Mand, som i Grunden er hende modbydelig. Severin Myre stjæler som ung Student, i Fortvivlelse over Uhyggen i Hjemmet, nogle Penge fra sin Ven, og da det straks bliver opdaget, gaar han hen og hænger sig. Lina Smith forlover sig